

at have været meget bedre. Dette forekommer mig at være af den Slags Ting, som man maa have mere Bevis for, førend jeg kan tro dem. Naar man i en Række af Aar, 4 til 5 tror jeg han nævnte, har brugt efter den almindelige Mening meget farlige opstrabende Redskaber paa et vist Terrain, og man ser, at Resultatet deraf er, at Fiskeriet aftager i Mængde og Kvalitet, saa skal der meget stærke Data eller rettere Beviser til for at faae mig til at tro, at nu et Aar efter skulde Alt være redresseret. Det kan jeg ikke rigtig tro; jeg er mere tilbøielig til at tro, hvad der ogsaa stemmer med de Oplysninger, jeg har faaet andet Steds fra, at Fiskeriet er væsentlig aftaget, hvilket har vaart Misforholdene paa de Steder, hvor Fiskeriet er dreuet paa denne Maade, i Serdeleshed af fremmede Fiskere. Nu siger det ærede Medlem, at dette er et Forhold, som fortjener Paagaetning, og at det derfor turde være rigtigt her at følge Kommissionen derved, at man lukkede Fjordene for de fremmede Fiskere. Derved vilde efter hans Mening Fiskeriet blive mindre omfattende, og derved vilde den fattige Befolkning kunne have sine Redskaber mindre udsatte for Fare, kort sagt dermed vilde Alting være godt. Jeg er af en helt anden Mening. For det Første vilde jeg ikke kunne række Haand til Bestemmelser, som jeg anser for urigtige, og jeg anser det for urigtigt at begrænse den i den nugældende Lovgivning bestaaende Ret for Enhver til at fiske overalt, hvor han vil, paa dansk Søterritorium. Dette er en Ret fra gammel Tid, som jeg ikke tror, at der i Serdeleshed nu, da man tilstøder stor Frihed paa andre Næringsomraader, er Grund til at begrænse, og jeg vil i alt Fald ikke kunne være med til at gjøre det. Men en saadan Begrændsning vilde efter min Mening heller ikke hjælpe. Den Bessyttelse, der maa til haade for at bevare Fiskeriet og for at sikke en ufortrædig Benyttelse af det lille Fiskeri, der drives af smaa og uformuende Fiskere, staves ganske vist kun derved, at man forbyder Benyttelsen af de Redskaber, der ere farlige, men ikke derved, at man siger: De, der bo der og der, maa bruge disse Redskaber, men de, der bo andre Steder, maa ikke bruge dem. Dersom man forbyder Benyttelsen af Pulsvaad eller Bøtvaad tror jeg ganske sikkert, at der ikke vil komme fremmede Fiskere til Fjorden; thi man rejser ikke fra Limfjorden til Sjøfjorden for at sætte Kroge ud. Et saadant Forbud vilde altsaa være betryggende baade for Fiskerne og Fiskeriet. Gaar man derimod den anden antydede Vej, saa vilde Fiskerne paa Stedet efterhaanden drive det farlige Fiskeri efter en bestandig større og større Maalestof. Jeg kalder dette Fiskeri „farligt“, idet det ikke blot, selv naar det kun benyttes indenfor Lovens Forskrifter, dog altid er opfiskende, men ogsaa, fordi det er et Fiskeri, der drives ved Nattetider, saa at, selv om det hedder i Loven, at Baaden kun maa dra-

ges til Vaaddet og ikke omvendt, er der dog Ting, der kan indstaa for, at Vaaddet ikke drages til Baaden. Dette er det umuligt at kontrollere, og Fiskeriet kan saaledes blive af den allerfarligste Slags. Jeg raader derfor dem, der ønske at bevare vort Fiskeri og at vise særlig Omhyggelighed for den fattige Del af vor Fiskerbefolkning — og en saadan Omhyggelighed ønske vi jo Alle at vise — jeg raader dem at beholde Lovens Forskrifter i det her omhandlede Punkt, idet det er min fuldeste Overbevisning, at disse bedst ville sikke baade Fiskeriet og Fiskerne. Den Garantierimod, der skulde ligge i at aflukke Fjordene og sige til den Befolkning, der bor omkring dem: Nu kunne I bruge Fiskeriet, som I ville, kan jeg ikke paa nogen Maad betryggende. Jeg maa ogsaa tilstaa, at der forekommer mig at ligge noget høist Urimeligt deri. Jeg kan nemlig ikke se, hvorfor f. Ex. de, der bo ved Solbæk og Røskilde, skulde have større Ret til at fiske ved Udløbet af Sjøfjorden end den Mand, der bor lige paa den anden Side af Udløbet. Nei, jeg tilraader at beholde den gamle, i de bestaaende Forhold grundede Ret for alle Landets Beboere til at fiske overalt, samtidig med at man søger at forhindre Skade for Fiskebestanden og for Fiskerbefolkningen, idet man giver Regler, der forbyde Brugten af Redskaber, som i de nævnte Henseende betegne sig som særlig farlige. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Solstein) mente ogsaa, at det maatte være et Hovedformaal for Loven at drage Omjorg for, at ikke Flertallet af Fiskerne ødelægges, for at Enkelte, der have Formue, kunde leve høit, og jeg er saa fuldstændig enig med det ærede Medlem i denne Udtalelse, at jeg vil raade til at følge den Vej, der i saa Henseende fører til Maalet. — Det ærede Medlem omtalte Bestemmelserne angaaende Udsædigheden af Vedtægterne for Fjordene og mente, at det var urigtigt, at disse Vedtægter skulde affattes af de kommunale Autoriteter, som formodentlig ikke havde nogen videre Indsigt i det, der var Gjenstand for Vedtægterne. Ifølge Kommissionens Forslag skulde Affattelsen henvises til særlige Fiskerikommissioner; men Ministeriet fandt denne Fremgangsmaade for besværlig, ligesom den jo ogsaa efter de Erfaringer, vi have om Landvæsenkommissionerne, vilde være kostelig, hvortil endnu kommer, at det maaste kunde have sine Uanseligheder at finde det nødvendige Antal kundige Folk. Paa den anden Side erkjender man ogsaa, at det kunde hende, at Amtsraadene og Byraadene ikke indenfor deres egen Kreds havde den tilstrækkelige Sagskundskab, og man besluttede sig derfor til at foreslaa, at det blev Ministeriet, som, efter at have hørt de nævnte kommunale Autoriteter, affattede Vedtægterne, idet man gif ud fra, at Ministeriet til enhver Tid vilde have det i sin Magt at skaffe sig den nødvendige kundige Assistance. Man fandt det saa meget rigtigere at